

Predica de la Krefeld Sâmbătă, 31 decembrie 2005, 19.30

Ewald Frank

[Se cântă...] Și eu vă salut pe toți în Numele scump al Domnului. Doresc să vă simțiți cu toții ca acasă. Noi suntem adunați de aproape și de departe – din nordul îndepărtat, din Finlanda, din întreaga Europă și de mai departe. Sunt aici frați și surori din Chile. Iar cei care nu au venit, ne trimit salutări. Apoi ni se transmit salutări din Nairobi, din Johannesburg, din Cape Town, Luanda, Kolwezi, Benin, și... de la jumătate din lume. Noi suntem recunoscători pentru că Dumnezeu a călăuzit lucrurile astfel încât Cuvântul Său să ajungă la marginile pământului. Dacă mă gândesc că azi, în multe țări sunt frați și surori care ascultă și urmăresc și pot să trăiască adunările împreună cu noi... Acest lucru este minunat. Noi ne vom folosi de această seară pentru a relata mai multe lucruri.

Să mai transmitem și salutările din partea iubitului nostru frate Etienne Genton – el ne-a trimis un Cuvânt de salut din Isaia 46:9-10: *„Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, și nu este nici unul ca Mine. Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: „Hotărârile Mele vor rămâne în picioare, și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea.””* Apoi urmează salaturile trimise de fratele nostru.

Am dori de asemenea să-i salutăm de aici pe toți. Știu că în Praga ei ne urmăresc acum. De asemenea din Bratislava frații ne ascultă și ne urmăresc. La fel și în alte locuri de pe pământ. Dumnezeu să fie cu toți. Domnul ajută ca Mireasa Mielului să se adune din toate popoarele, limbile și neamurile. Și Dumnezeu călăuzește lucrurile astfel încât Cuvântul Lui să fie purtat ca să cheme Biserica Mireasă, s-o separe, ca să fie curățită - și așa cum a spus deja fratele Russ - să fie pregătită la revenirea Mirelui, când EL va veni să-i ia acasă pe ai Săi.

Azi vom privi în urmă la cei peste patruzeci de ani... și aș dori ca și frații noștri Russ și Schmitt să spună câteva lucruri. Noi am auzit Cuvântul împreună, din anii 1960, și l-am împărtășit și altora. Deci, privim în urmă cu mulți, mulți ani, în care Dumnezeu ne-a binecuvântat împreună. Și după aceea voi continua.

[...]

Mulțumesc frate Schmitt. Ca să fim foarte corecți, ar fi trebuit să chemăm în față mai mulți frați care ar fi putut mărturisi despre ceea ce a făcut Dumnezeu. Îl văd aici pe fratele Kupfer, văd și alți frați din diferite țări pe care Dumnezeu i-a folosit de asemenea într-un mod minunat, ca să ducă același Cuvânt. Mă gândesc acum la prietenul meu, fratele Nbye, care m-a sunat și a spus: „Frate Frank, aici se vor strânge circa 2500 de persoane pentru adunarea de sfârșit de an.” Noi privim în lumea întreagă și vedem că Dumnezeu a făcut lucruri mari. Însă înainte de a vorbi despre aceste lucruri, aș dori să le rog pe cele două surori ale noastre să cânte o cântare. Poate are și Michael o cântare care să fie o binecuvântare pentru toți. Cum e cu tine, frate David? Aici este loc pentru toți, nu vă faceți probleme.

Acum cântați spre lauda și cinstea Domnului.

[...]

Da. E atât de frumos că noi putem crede cu toată inima așa cum zice Scriptura.

Aș dori mai întâi să mulțumesc tuturor fraților noștri de aici, din Krefeld, conducătorului corului, corului de trompete, instrumente, cântăreți. Pentru acest lucru este nevoie de mult timp. Mulțumim fratelui nostru pentru aceasta. Mulțumim fratelui nostru de la școala duminicală. Mulțumim tuturor fraților și surorilor noastre. Mulțumim de asemenea fratelui nostru iubit Aachen Borg că își folosește timpul ca să asigure tehnica necesară pentru internet. Dacă nu greșesc eu, în prezent putem fi văzuți și ascultați pe tot pământul, în două limbi. Dar în curând se va transmite în direct în șase limbi, astfel încât lumea întreagă să poată să asculte în limbile principale. În această legătură mulțumim tuturor fraților, începând

cu Siegfried Fleck, și până la fratele nostru din Venezuela. Gândiți-vă numai: se traduce în direct în 12 limbi!

Ne gândim și la faptul că Dumnezeu a deschis granițele astfel ca întreaga Europă de est să poată fi inclusă în programul lui Dumnezeu. Ne gândim cât a fost de greu să trecem granițele în perioada războiului rece. Nu demult am spus aici...: mă gândesc mai ales la Bratislava: acolo era o rampă înaintea mașinii tale, și altă rampă în spatele mașinii. Portbagajul trebuia deschis, la fel și ușile... Familia dinaintea mea a fost nevoită să scoată valizele și totul le-a fost verificat. Eu mă gândeam ce se va întâmpla când vor vedea literatura pe care o aveam eu, casetele și tot ce am eu în mașină. Aș fi avut probleme mari... Dar am privit numai odată în sus... Acolo nu puteai spune ceva. Pretutindenii erau camere de filmat. Dar o privire în sus a fost suficientă. Când a sosit rândul meu, eu nu am fost întrebat de altceva, decât să arăt pașaportul. Apoi mi s-a spus: „Călătorie plăcută!” Nu vă puteți închipui! Pe vremea aceea conduceam repede. Dar de data aceasta am călcat tare accelerația și m-am dus... Doar așa ca să știți, cea mai mare viteză cu care am mers a fost 232 km/h, cu un Mercedes E. Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Sunt atât de recunoscător. Pot să privesc în urmă și să văd cum a călăuzit Dumnezeu toate lucrurile. De asemenea în acest loc, fie la tipografie, la biroul de expediere, Dumnezeu s-a îngrijit de toate. Oamenii potriviți sunt la locurile potrivite. Eu n-am spus nimănui „Tu să faci cutare lucru...” Dumnezeu a călăuzit lucrurile în felul acela.

Gândiți-vă la fratele nostru E. Patcheko din Venezuela. Cine l-a călăuzit pe el să vină aici în țară și să traducă în limba spaniolă? Cred că există 32 de țări în care se vorbește spaniola. Și astfel frații pot da mai departe în diferite limbi același Cuvânt, și toată lumea îl poate asculta.

Frați și surori din acest loc, eu vă mulțumesc. Chiar dacă nu amintesc toate amănunțele, sunt recunoscător că Dumnezeu a călăuzit astfel încât toți pot să facă ceea ce trebuie făcut. Este exact așa cum a fost pe vremea lui Moise: s-au dus la îndeplinire toate

sarcinile. Și Dumnezeu, a dăruit chiar și talentele firești, prin Duhul Său, astfel ca totul să se poată face conform voii Lui.

Mă gândesc acum la frații și surorile noastre din România, care ne ascultă și ne urmăresc acum și ei. Mi-amintesc de călătoriile făcute începând cu anul 1968, în Europa de est. Dumnezeu a dăruit har, și EL a ajutat întotdeauna. Și astfel, privim în urmă la toți acești ani, și-I mulțumim lui Dumnezeu.

Apoi când îi văd pe toți frații și surorile noastre din Elveția, din Austria, din toate țările vecine, din întreaga Africă și de pretutindeni, inima mea se umple de mulțumire pentru că în vremea noastră Dumnezeu are pe pământ un popor care crede Cuvântul Lui, căruia îi poate fi descoperit Cuvântul, un popor care poate să aibă parte de ceea ce face Dumnezeu.

Fratele Schmidt n-a amintit unde a locuit. Cred că era Karaganda. Eu am fost și acolo. Iar aici vedem un alt frate Schmidt din Uzbekistan, sau de unde vine el... Frați și surori, aceasta nu este o lucrare omenească: aceasta este lucrarea lui Dumnezeu.

Dacă mă gândesc acum la sora Moesleher... în 1968 mama ei a primit o îndrumare din partea Domnului, într-un vis. I s-a spus atunci că un bărbat numit Ewald Frank va vorbi la radio Luxemburg, și acesta va fi mesajul pentru timpul prezent. Au fost călăuziri din partea Domnului, care au lăsat urme de binecuvântare.

Aș putea să relatez mai multe lucruri, din toate țările în care am fost. Îl văd aici în față pe fratele Lackner – vă văd pe toți; aici este familia Kupfer. Toți frații mei, toate surorile mele din celelalte țări... Eu sunt convins că noi toți vom vedea împreună slava lui Dumnezeu. Eu L-am rugat pe Domnul să mă păzească să nu predic ceva ce n-ar putea să reziste în prezența Lui. În timp ce plângeam foarte tare, I-am spus Domnului: „Doamne iubit, dăruiește-mi har ca toți cei ce vor auzi Cuvântul din gura mea, să devină credincioși și să fie mântuiți.” Aceasta a fost dorința mea.

Astăzi nu avem numai adunarea de sfârșit de an, ci ne amintim și de slujba fratelui Branham. În această legătură aș dori să amintesc următorul lucru: există religii și culte care-și au prorocii și prorocițele lor. Acest lucru este bine cunoscut, și nu este necesar să

le amintim numele aici. Însă deosebirea dintre noi și toți ceilalți, este că prorocul sau prorocița lor este întemeietorul cultului lor. Atunci respectivul este prorocul sau prorocița lor. Noi n-avem nici un proroc al nostru și nici o prorociță a noastră, dar Dumnezeu a avut proroci. Și aceasta este marea deosebire. Ioan Botezătorul nu a fost prorocul unui cult, ci a fost un proroc făgăduit, cu o însărcinare dumnezeiască în planul de mântuire. La fel a fost cu toți prorocii din Vechiul Testament și apoi de asemenea, din Noul Testament. Dumnezeu a pus în Biserică apostoli, proroci, păstori, învățători și evangheliști, astfel ca Biserica să poată fi zidită și desăvârșită. Deci, fratele Branham nu a fost prorocul meu sau al vostru, nu a fost prorocul unei biserici, ci a fost un proroc al lui Dumnezeu, dovedit într-un mod supranatural. Gândiți-vă numai la zilele lui Ahab. Erau patru sute de proroci atunci, dar erau proroci ai lui Israel, proroci de biserică, nu proroci ai lui Dumnezeu. Mica era prorocul lui Dumnezeu! Cei patru sute mâncau la masa Izabelei. Dar Ilie, și apoi Mica, erau proroci ai lui Dumnezeu prin care Domnul a putut să vorbească și să lucreze. Și noi am recunoscut lucrul acesta, și-I suntem mulțumitori lui Dumnezeu. Aș dori să citesc câteva versete, și vă rog să vă ridicăți. Citesc câteva versete, înainte de a intra în detalii importante și care merită amintite.

2 Cor. 4 de la v. 1: *„De aceea, fiindcă avem slujba aceasta, după îndurarea pe care am căpătat-o, noi nu cădem de oboseală. Ca unii, care am lepădat meșteșugirile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu victeșug și nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu.”* Din același capitol, citim de la v. 16: *„De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinăuntru se înnoiește din zi în zi. Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt veșnice.”*

Acum din Numeri 33. Acolo sunt amintite cele 40 de popasuri ale poporului Israel. Numeri 33 de la v. 5-49 – sunt amintite cele 40 de opriri ale poporului Israel în pustie. Sunt enumerate toate locurile în care s-au oprit. Și în acest context citim din Neemia 9:12-13: *„I-ai călăuzit ziua printr-un stâlp de nor, și noaptea printr-un stâlp de foc, care le lumina drumul pe care aveau să-l urmeze. Te-ai pogorât pe muntele Sinai, le-ai vorbit din înălțimea cerurilor, și le-ai dat porunci drepte, legi adevărate, învățături și orânduiri minunate.”* V. 19: *„În îndurarea Ta fără margini, nu i-ai părăsit în pustie, și stâlpul de nor n-a încetat să-i călăuzească ziua pe drum, nici stâlpul de foc să le lumineze noaptea drumul, pe care aveau să-l urmeze. Le-ai dat Duhul Tău cel bun, ca să-i facă înțelepți; n-ai îndepărtat mana Ta de la gura lor, și le-ai dat apă să-și potolească setea.”* Să ne rugăm:

Doamne, Dumnezeu nostru, Îți mulțumim din toată inima noastră pentru toate călăuzirile Tale și pentru tot ce ai făcut Tu pentru poporul Tău, fie în Noul Testament, fie în Vechiul Testament. Noi Te rugăm să ai milă, iartă-ne toată neascultarea noastră, iartă-ne tot ceea ce nu poate rezista înaintea Ta. Ia de la noi totul și binecuvântează-ne, și așează-Ți Cuvântul Tău ca sămânță dumnezeiască în inimile noastre. Slăvim puterea sângelui Tău, a Cuvântului și a Duhului Tău, și vestim biruința Ta în poporul Tău. Lucrează cum dorești cu noi toți. Îți mulțumim, în Numele sfânt al lui Isus. Amin.

Puteți lua loc. Pentru mine, și cred că pentru noi toți este foarte important să vedem deosebirea dintre Cuvântul original și răstălmăcire. Noi am scris o broșură întregă - „La început a fost Cuvântul, nu răstălmăcirea”. Doresc să vă arăt prin două exemple care s-au întâmplat cu Israelul, ce necaz poate să aducă o răstălmăcire. Mai întâi din Exod 22. Avem aici un cuvânt pe care poporul lui Israel l-a înțeles greșit și l-a răstălmăcit până în ziua de azi. Exod 22:30: *„Să-Mi dai și întâiul născut al vacii tale și al oii tale; să rămână șapte zile cu mama sa, iar în ziua a opta să Mi-l aduci.”* Poate ar trebui să vă citesc și din cap. 23:19: *„Să aduci în casa Domnului, Dumnezeului tău, pârga celor dintâi roade ale*

pământului. Să nu fierbi un ied în laptele mamei lui.” Puteți citi în Exod 34:26 – aici se spune din nou: *„Să aduci în casa Domnului, Dumnezeului tău, pârga celor dintâi roade ale pământului. Iedul să nu-l fierbi în laptele mamei lui.”* Eu m-am uitat în prima ediție germană a Bibliei, a lui Zwingli, din 1531. Iar în prima ediție a Bibliei germane, a lui Luther, din 1545 este scris cu adevărat, negru pe alb: *„Să nu fierbi iedul în perioada când mai suge laptele mamei lui.”* Acum trecem direct la subiect: nu se poate lua doar un singur verset – trebuie luat și al doilea, și al treilea, ca să-l înțelegem corect pe primul. Un singur verset se poate răstălmăci, dar dacă luăm două sau trei, avem o privire de ansamblu asupra celor ce s-au spus. Mai citesc odată Exod 22:30, și ascultați cu atenție: *„Să-Mi dai și întâiul născut al vacii tale și al oii tale; să rămână șapte zile cu mama sa, iar în ziua a opta să Mi-l aduci.”* Mai clar nu se poate spune. Iar acum ascultați cu atenție: poporul Israel nu numai că a răstălmăcit versetul acesta, ci l-a scris chiar așa în Biblie: *„Iedul să nu-l fierbi în laptele mamei lui.”* Și au făcut o întreagă religie din acest lucru – și anume că laptele și carnea nu pot fi mâncate din același vas. În Israel sunt întotdeauna două feluri de vase – și aceasta datorită unei răstălmăciri, pentru că nu s-au luat în considerare mai multe versete astfel ca lucrurile să fie înțelese în modul corect. Toți cei care au fost în Israel știu acest lucru.

Apropo, vă invităm pe toți, dacă Domnul întârzie: anul viitor ne gândim să facem o călătorie în Israel.

Dar amintesc acest lucru pentru un singur motiv: se poate face referire la sfânta Scriptură, și totuși oamenii să fie duși în rătăcire. Cuvântul lui Dumnezeu nu este permis să fie sucit. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie lăsat în forma originală, așa cum este scris.

Punctul al doilea se referă la Numele Domnului. În această legătură vă citesc numai dintr-un singur loc, din Amos 6:9-10 *„Și dacă vor mai rămâne zece oameni într-o casă vor muri. Când unchiul său va lua pe cel mort să-l ardă, ridicându-i oasele din casă, și va întreba pe cel din fundul casei: „Mai este cineva cu tine?” Acela va răspunde: „Nimeni”... Iar celălalt va zice:*

„Tăcere! Căci nu trebuie să pomenim acum Numele Domnului!””
Din acest text, poporul lui Israel, prin cărturarii lui, până în ziua de azi nu pronunță Numele „Yahweh”, ci în loc de acesta ei spun „Adonai”. Cine aude rugăciunile de la zidul plângerii, nu va auzi niciodată cuvântul „Yahweh”, ci întotdeauna „Elohim Adonai”. Dar „adonai” se poate referi la un conducător, la un rege – se poate referi la oricine. Sara l-a numit pe Avraam „adonai”. Dar Domnul nostru nu este numai „adonai” – un conducător, ci El este marele „EU SUNT” care S-a descoperit lui Moise. Acest lucru îl putem citi în Exod 6:2: *„Dumnezeu a mai vorbit lui Moise, și i-a zis: „Eu sunt DOMNUL.”* Aici, în forma originală este scris YHWH. YHWH – și de aici a venit Numele de Yahweh – Cel ce există veșnic prin Sine. Și continuă: *„Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ca Dumnezeul Cel Atotputernic; dar n-am fost cunoscut de el sub Numele Meu ca „Domnul.”*” (Elohim YAHWEH). Dumnezeu a făgăduit că în orice loc în care-Și va aminti de Numele Său, acolo El va veni la poporul Său – acolo unde este Numele Său. Exod 20:24: *„Să-Mi ridici un altar de pământ, pe care să-ți aduci arderile-de-tot și jertfele de mulțumire, oile și boii. În orice loc în care Îmi voi aduce aminte de Numele Meu, voi veni la tine, și te voi binecuvânta.”* Noi am fi putut să citim multe versete, până la Psalmul 22:22 unde este vorba despre descoperirea Numelui lui Dumnezeu: Psalmul 22:22: *„Voi vesti Numele Tău fraților mei, și Te voi lăuda în mijlocul adunării.”* Haideți să citim din prorocul Ioel. Aici ni se spune ce trebuie să se întâmple: Ioel 2:32: *„Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.”* Aici nu este scris „Adonai” ci YAHWEH – Cel ce există veșnic, Cel Atotputernic care s-a descoperit într-un chip vizibil, care a făcut legământul, și Care a dat făgăduința: *„În orice loc în care Îmi voi aduce aminte de Numele Meu, voi veni la tine, și te voi binecuvânta.”* Acest lucru merge până în Noul Testament, până în cartea Faptelor: *„Atunci oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.”* Acest lucru merge până la Romani 10:13: *„Oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.”*

Eu am amintit aceste două exemple ca să vedem ce pot face cărturarii cu Cuvântul, dacă nu au descoperirea prin Duhul. Și trebuie s-o spunem odată aici: cu Cuvântul lui Dumnezeu oamenii fac multă înșelătorie și-i duc pe alții în rătăcire, datorită răstălmăcirilor adăugate la Cuvânt. De aceea Dumnezeu a subliniat ca în timpul nostru Cuvântul Său să fie vestit în forma originală, și noi să comparăm totul cu Noul și cu Vechiul Testament, și să vedem armonia deplină între Noul și Vechiul Testament. Astfel știm că acestea formează o unitate. În Vechiul Testament au fost date făgăduințele, iar în Vechiul Testament aceste făgăduințe se împlinesc.

Dacă în Luca 2:11 spune „...astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul” aici nu este vorba despre un oarecare „adonai” ci însuși DOMNUL a venit la noi. Trebuie să vedem sfânta Scriptură în contextul ei, și numai atunci ne va deveni clar și vom vedea toate răstălmăcirile... Și am putea merge în Noul Testament. Răstălmăcirile au început deja din Geneza 1, unde Domnul Dumnezeu a spus „Să facem om după chipul Nostru.” Același Dumnezeu a spus în capitolul 3: „Iată că omul a ajuns ca unul din Noi.” Același Dumnezeu a spus în cap. 11 „Haidem! să Ne pogorâm...” Iar când Domnul nostru spune în Noul Testament „Haidem să mergem...”, lăsați pe „Haidem” așa cum este, și nu răstălmăciți. Citiți cel puțin în prorocul Isaia 6, ca să înțelegeți că atunci când Domnul Dumnezeu vorbește la plural El se adresează celor ce-L înconjoară, și anume cetelor cerești. Și atunci EL a putut să spună foarte simplu „Pe cine să trimit, și cine va merge pentru Noi?” Noi trebuie să mergem pe urmele divine chiar de la început, și nu să răstălmăcim sau să citim într-un verset ceva ce nici măcar nu este scris acolo.

Și dați-mi voie să mă refer și la botez. În acest punct, vestirea a fost foarte clară: „Ea va naște un Fiu, și-i vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.” Acesta este Numele care e mai presus de orice nume. Nu spune că-L vom numi „Adonai”. „Îi vei pune numele Isus, pentru

că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.” Mulțumim lui Dumnezeu care a pus în noi respectul față de Cuvântul Său.

Frați și surori, prin harul lui Dumnezeu eu nu numai că privesc în urmă la acești 40 de ani, ci privesc în urmă cu 60 de ani – în 1945, când totul a fost distrus... Tatăl nostru aduna întreaga familie în jurul mesei și ne citea din sfânta Scriptură. Eu am citit Biblia zilnic, începând din 1945 – zilnic. Și din prima zi, din 1945, în vinerea mare... nu voi uita niciodată această zi. Joia fusese ultima zi a refugierii noastre, și noi am ajuns la L., și a doua zi era vinerea mare. Și Cuvântul a fost citit. Dumnezeu a pus în inima mea respectul față de Cuvântul Său – încă din prima zi când am auzit în mod conștient Cuvântul, când mi-a fost citit. Și așa a rămas. Dacă azi privesc în urmă la acești 40, sau 50, sau 60 de ani, atunci totul a fost har – numai harul lui Dumnezeu m-a păzit. Eu n-am putut să-mi iau ceva, sau să-mi dau ceva, ci „totul ești Tu, Doamne”. Și la fel este cu noi toți, frați și surori. Și știu că fratele Russ ar putea să spună multe lucruri despre urmările celui de-al doilea război mondial. Și fratele Schmidt ar putea să spună la fel de multe. Nu vreau să relatez despre aceste lucruri, dar aș dori să amintesc un lucru. Localitatea care azi poartă numele de Bittgosh, se numea pe vremea aceea Bromberg. Bromberg este bine cunoscut – în 1939 au fost măcelăriți trei zeci de mii de germani, după ce a izbucnit al doilea război mondial. Toată lumea știe despre asta. Armata germană a trecut râul W. Focurile de armă ale rușilor se puteau auzi.... Și după ce ultimul tanc german a trecut podul de peste râu, ei au distrus podul. Și noi eram pe partea Armatei Roșii. Tatăl meu, un om cu frică de Dumnezeu, care a fost trimis înapoi din război în noiembrie 1945, a spus: „Războiul este pierdut, trebuie să fugim.” El a coborât pe malul râului și a încercat gheața cu piciorul, ca să vadă dacă se putea trece pe ea. S-a întors și a spus: „Băieții mei...” [eram cu fratele meu Arthur]. Noi am coborât pe gheață și am trecut cu bine pe partea cealaltă. La circa 200 m de noi, o căruță cu patru cai s-a scufundat în râu, dar noi am trecut dincolo.

Frați și surori, asemenea trăiri nu le uiți! Poți să ajungi bătrân ca Metusala, dar astfel de lucru îți rămân în memorie... Când

am ajuns pe partea cealaltă, L-am lăudat pe Domnul și i-am mulțumit, pentru că ne-a ajutat și ne-a călăuzit.

Să venim la anul 1955, când fratele Branham a venit în Elveția și Germania. Eu eram tânăr... îmi duceam Biblia sub braț în felul *acesta*, și-mi închipuiam că cunosc Scriptura. Dar când l-am întâlnit pe fratele Branham, s-a dus îngâmfarea mea. Eu am văzut cât de minunat l-a folosit Dumnezeu pe fratele Branham. Se întâmpla pe loc ceea ce era vorbit. Cu toții știți despre chemarea lui deosebită. Nici un om nu-și poate da o astfel de chemare... Îngerul Domnului i-a spus ce fel de slujbă trebuia el să împlinească – și anume că se va repeta ceea ce a avut loc în slujba Fiului omului, când s-a împlinit Ioan 5:19-20 („...*Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai. Căci Tatăl iubește pe Fiul, și-I arată tot ce face...*”). Și astfel, pe 7 mai 1946 fratelui Branham i s-a spus: „Să spui ceea ce ți se va arăta în vedenie, pentru că la Dumnezeu deja s-a întâmplat!” Și s-a spus chiar: „Nimic nu se va putea împotrivi rugăciunii tale, nici măcar cancerul.” S-a spus exact așa: „Nimic nu se va putea împotrivi rugăciunii tale, nici măcar cancerul.” Și așa s-a întâmplat. Dumnezeu a confirmat acest lucru timp de aproape douăzeci de ani. Când a fost în viață, fratele Branham a fost numai în 12 țări. Mai mult nu i s-a dat. Dar lumea întreagă a aflat ce a făcut Dumnezeu prin harul Său. Frați și surori, după două mii de ani, Domnul Dumnezeu și-a confirmat Cuvântul Său într-un mod supranatural, așa cum a fost în zilele Domnului nostru și pe timpul apostolilor. Pot eu să rămân indiferent la acest lucru? Puteți voi să nu-l luați în seamă, dând din cap și făcând anumite observații? Nu. Dumnezeu nu permite așa ceva. Dacă Dumnezeu lucrează pe pământ, atunci pentru poporul Său este o cercetare din partea Dumnezeului Atotputernic. Și noi trebuie să spunem că, conform Luca 19:41, Domnul a plâns pentru Ierusalim. „*Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile, care puteau să-ți dea pacea!*” Acolo erau de toate: erau cărturari, erau farisei, erau saducheii. Ei toți doreau să învețe poporul. Și ei au spus: „*Omule acesta nu vine de la Dumnezeu, pentru că nu ține Sabatul.*” Și L-au criticat tot timpul,

numindu-L Beelzebul, sau samaritean îndrăcit. Aceștia erau conducătorii religioși ai poporului ales de Dumnezeu! Aici este marea problemă: poporul lui Dumnezeu este dus în rătăcire de chiar de către conducătorii săi, pe lângă ceea ce lucrează Dumnezeu conform Cuvântului Său.

Haideți să fim cinstiți: de la prima făgăduință din grădina Edenului trecuseră patru mii de ani – o perioadă destul de lungă. Nădejdea poporului era desigur, venirea lui Mesia. Fiecare adunare, fiecare psalm, fiecare jertfă adusă arăta că va veni Răscumpărătorul, ca jertfă, ca să zdrobească capul șarpelui și să ne aducă răscumpărare. Și după aceea citim în Gal. 4:4: *„Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său...”* – făgăduit în tot Vechiul Testament, până la Isaia 7:14: *„Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi).”* Iar prorocul Mica a spus exact unde se va întâmpla, și anume în Betleemul Iudeii. Iar la plinirea vremii, s-a întâmplat. Eu am spus-o duminica trecută în Zürich: dacă citim numai cuvântul „Betleem”, în felul acesta nu are nici un înțeles. Dar dacă citim cuvântul în evreiește, „Beth-lehem” înseamnă „casa pâinii”. Și apoi citim în Ioan 6:35: *„Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer.”* „Beth-lehem” – casa pâinii, a pâinii vii coborâte din cer. Și Domnul nostru spune „Oricine va mânca din pâinea aceasta va trăi în veci.”

Frați și surori, noi îi suntem foarte recunoscători lui Dumnezeu. Dar încă odată subliniem: trecuseră patru mii de ani, iar acum, când se întâmplase, ei n-au recunoscut și au respins. Au râs de aceasta, și au batjocorit ceea ce făgăduise Dumnezeu. Cine vrea să-și asume responsabilitatea pentru aceasta?

Haideți să trecem la zilele noastre. Nici unul dintre cei 500 de evangheliști care au ajuns cunoscuți în lumea întreagă în primul și în al doilea val al trezirii nu a trebuit să suporte o asemenea ocară, precum fratele Branham. A fost judecat greșit. Și iată că în Isaia 53 este scris despre Domnul nostru: *„Disprețuit și părăsit de oameni...”* și totuși *„El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a*

căzut peste El”, peste Cel respins, dar El era totuși Răscumpărătorul făgăduit, și El a plătit prețul. Pe vremea aceea a fost o turmă mică, care a crezut și L-a primit pe Domnul ca Mesia, ca Mântuitor. În Ioan 1 este scris: „*A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.*” Până în ziua de azi este vorba despre un Nume care este mai presus de orice nume, Nume în care se vor pleca toți genunchii, și orice limbă va mărturisi spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că El este Domnul. Așa este scris și așa va fi.

Deci, noi trăim într-un timp deosebit, și am recunoscut lucrul acesta. Și numai cine este din Dumnezeu ascultă glasul lui Dumnezeu. Eu nu sunt supărat pe nimeni, și cred că e corect ca toți din toate religiile să facă ceea ce li se spune. Dar la fel de corect este ca toți cei din Împărăția lui Dumnezeu, toți cei care aparțin Bisericii lui Isus Hristos să nu facă ce spun celelalte religii și culte, ci în mijlocul nostru numai Cuvântul lui Dumnezeu este valabil! Dacă cineva spune „Eu sunt luteran”, atunci i se poate spune „Fii cel mai bun luteran din câți au existat de 482 de ani încoace.” De ce nu? Dacă cineva spune „Eu sunt baptist”, i se poate spune „Fii cel mai bun baptist din câți au existat din zilele lui John Smith.” Dacă spune cineva „Eu sunt metodist” i se poate spune „Fii cel mai bun metodist din câți au existat de pe vremea lui John Wesley.” Așa li se poate spune tuturor. Dar atunci când unui om îi vorbește Cuvântul lui Dumnezeu, el nu se mai referă la Luther, Wesley, și la cei care au mai fost, ci el ascultă chemarea Domnului și vine la EL. Și Domnul nostru spune „*cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.*” Deci, noi nu avem nimic împotriva cultelor. Toți să rămână acolo unde sunt, până când îi cheamă afară Dumnezeu. Iar dacă Dumnezeu ne cheamă afară, atunci indiferent care este naționalitatea sau confesiunea noastră, pentru noi va mai conta numai ceea ce este scris în Cuvânt. Un singur Domn, o singură credință, un singur botez, o singură Biserică, un singur Trup al Domnului format din multe mădule

botezate într-un singur Trup. Noi trebuie să vedem lucrurile în felul acesta, pentru că așa învață sfânta Scriptură.

Astăzi este rândul meu să vorbesc pe scurt despre începutul cel nou făcut de Dumnezeu. Și vă rog pe toți să citiți [scrisoarea circulară] mai târziu, acasă... Dar sunt câteva puncte care trebuie amintite acum, și aceasta nu de dragul meu. Eu sunt cel mai mic dintre cei pe care i-a chemat Domnul ca să-I slujească, pe care i-a trimis ca să vestească Cuvântul Său. Însă trebuie să spun foarte sincer că și eu însumi am fost uimit când am enumerat în scrisoarea circulară experiențele acelea. Încă de la început Domnul a condus și a călăuzit totul într-un mod minunat. Până nu uit, doresc să vă mulțumesc tuturor celor care ați crezut de la început, sau care ați fost adăugați mai târziu și care ați susținut lucrarea lui Dumnezeu cu rugăciunile dar și cu darurile voastre: să fiți binecuvântați de Dumnezeu. Voi știți cu toții foarte bine: eu m-am întors din SUA... pe vremea aceea lucram pentru guvernul german, la ministerul apărării. Mi-am dat demisia și nu am știut din ce voi trăi. Încă de la început am pășit prin credință. Și dacă azi privim la ceea ce făcut Dumnezeu... Noi n-am fost nevoiți să facem nici o colectă. Noi susținem 67 de frați din lumea întreagă; tot ceea ce aparține de Împărăția lui Dumnezeu se poate plăti, veniturile acoperă cheltuielile. Și pentru acest lucru îi suntem foarte recunoscători lui Dumnezeu.

Însă au fost date niște îndrumări din partea lui Dumnezeu pe care doresc să vi le împărtășesc acum. Cele mai multe dintre acestea sunt deja cunoscute. Biblia este deschisă înaintea mea. Eu nu trebuie să inventez nimic; nu am o asemenea mentalitate nici din punct de vedere firesc, nici duhovnicește vorbind. Când am auzit glasul Domnului, ultimele cuvinte sunau ca o poruncă. Și când spun „ca o poruncă”, așa este – glasul Domnului îți trece prin toate oasele. Nimeni nu-și poate închipui cât este de puternic este glasul Domnului. Și ultimele două lucruri care mi-au fost spuse în 2 aprilie 1962, în Krefeld, în zorii zilei, pe strada Luissen 160, la etajul 2, au fost: „Robul Meu, nu înființa nici o biserică locală, și nu publica o carte de cântări, pentru că acesta este semnul unui cult.” Cuvintele acestea sunt

la fel de adevărate precum fiecare cuvânt din Biblie! Vă puteți închipui ce... Sigur că eu știu că este biblic să existe biserici locale. Eu știu și că Pavel i-a spus lui Tit să numească bătrâni. („*Te-am lăsat în Creta, ca să pui în rânduială ce mai rămâne de rânduit, și să așezi prezbiteri (Sau: bătrâni) în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit...*”) Mie Domnul mi-a poruncit o singură dată, în 1964, într-o vineri seara, să-i așez ca bătrâni pe fratele Russ și Schmidt. Au fost numiți cu numele și prenumele lor! Eu am auzit porunca aceasta cu urechile mele. Și așa s-a și făcut. Dar eu nu am voie să înființez vreo biserică nicăieri în lume. Eu trebuie să merg din oraș în oraș și să duc mesajul dumnezeiesc. Celelalte lucruri trebuie lăstate fraților din locurile respective. Dumnezeu are diferite slujbe, nu numai una singură. Aici sunt frații noștri, ca bătrâni, și noi Îi suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru ei. Eu nu pot fi ca Pavel, să stau șase luni într-un loc, sau chiar doi ani de zile. Eu trebuie să merg din oraș în oraș, din țară în țară. Rețineți, numai din Düsseldorf am decolat de 159 de ori din ianuarie 2004 până în decembrie 2005, fără să mai socotesc celelalte zboruri de pe celelalte continente, în toate țările de pe pământ. Numai din Düsseldorf am decolat de 159 de ori! Dumnezeu a condus lucrurile așa. Eu nu am ce face, aceasta este porunca lui Dumnezeu, însărcinarea Lui, și trebuie împlinită. Și așa cum am spus adineauri, celelalte lucruri le las în seama Domnului Dumnezeu.

Dacă sunt aici frați care au legături cu alte direcții din cadrul mesajului... voi știți ce răstălmăciri despre tunete sunt răspândite în lumea întregă. Sunt vânturi de învățătură, care-i mișcă pe oameni înapoi și încolo și-i îndepărtează de Cuvânt. Și eu pur și simplu nu pot suporta așa ceva.

Avem aici o soră care acum locuiește în Paris. Ea a stat în Marseille. A fost cu noi în ultima călătorie în Israel. Ea a spus: „Frate Frank, eu îmi mai amintesc seara aceea din Marseille, când frații din Armenia te-au întrebat despre cele șapte tunete din Apoc. 10. Și vă spun că a fost prima oară în viața mea, când nu am putut să răspund la o întrebare biblică. M-am dus foarte întristat în camera mea. Astăzi port același ceas pe care-l purtam și atunci. Când s-a

încheiat această trăire, era cinci fără cinci dimineța. Așa cum voi auziți glasul meu acum, tot așa am auzit și eu atunci: „Robul meu, ridică-te și citește 2 Tim. 4.” Și s-a repetat: „Ridică-te și citește 2 Tim. 4.” M-am ridicat și am citit de la v. 1-5, apoi am început iarăși cu v. 1, iar când am ajuns la v. 2, „*propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp* (fie că ei ascultă sau nu ascultă), *muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura.*” Am pus Biblia pe măsuta din fața mea și mi-am ridicat mâinile spre Domnul și am spus: „Doamne iubit, așa de sigur cum Tu mi-ai poruncit să citesc acest Cuvânt, la fel de sigur ceea ce au vorbit cele șapte tunete din Apoc. 10 nu a fost scris ca și Cuvânt al lui Dumnezeu, și de aceea nu se va predica niciodată despre aceasta!” Aceasta rămâne în seama lui Dumnezeu până sosește vremea împlinirii! Pot veni frați din întreaga lume, [să spună ce doresc]... și sunt astfel de frați în Jamaica, și în alte locuri, care deja „știu” ce au spus cele șapte tunete. Eu pot doar să spun „Așa vorbește Domnul”: noi suntem datori să vestim numai ce scrie în Cuvântul lui Dumnezeu. Orice altceva este o adăugare. Și dacă în Apoc. 1:3 este scris: „*Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea!*” atunci eu am dreptul dumnezeiesc de a insista asupra acestui lucru, și anume că numai Cuvântul scris al lui Dumnezeu este lumina de pe cărarea mea pentru totdeauna. Ce spun oamenii, pe mine nu mă deranjează. Eu trebuie să respect ceea ce spus Domnul.

În ceea ce privește ultima lucrare a lui Dumnezeu, știți cu toții că noi așteptăm desăvârșirea Bisericii Mirese. Cu toții așteptăm ca până în ziua lui Isus Hristos Domnul să-și desăvârșască lucrarea pe care a început-o în noi. Așa scrie Pavel și așa va fi. La sfârșitul timpului de har va avea loc o puternică lucrare a Duhului Sfânt, cu slujba Cuvântului vorbit, când se va întâmpla pe loc ceea ce va fi pronunțat. Aceasta este Ioan 14:12: „*Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl.*” Fiecare făgăduință a lui Dumnezeu este „Da” și „Amin”. Și ferice de omul care nu se apropie de Cuvânt cu mintea

omenească, ci primește prin Duhul, prin credință, ceea ce a fâgăduit Domnul în Cuvânt.

Să trecem și la alte puncte, pe scurt; în special la tema despre câmpul cu grâu și combina. N-a fost un alt lucru pentru care eu să fi fost batjocorit mai mult. Mi s-a spus „antihrist”. Undeva am o broșură cu titlul „Dosarul Combina”, în care fratele Frank era mult batjocorit, și era considerat „antihristul de pe combină”. Trebuie s-o spun cinstit: îmi pare rău pentru astfel de oameni; și cât timp mă pot ruga pentru ei spunând „Doamne, iartă-i”, atunci îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceasta. Și până-n ziua de azi n-am făcut altceva decât să mă rog pentru ei. Întotdeauna am putut să mă rog pentru cei care m-au înțeles greșit sau care n-au înțeles însărcinarea dumnezeiască. Am putut să mă rog pentru ei, și i-am putut încredința în harul Domnului, pentru că mai este încă timp de har. Adevărul este că eu am văzut un ogor cu niște holde de grâu foarte copt, care atârna în jos. Nu am mai văzut asemenea grâu. Era ceva minunat. Și după aceea a răsunat glasul Domnului, așa cum voi auziți acum glasul meu: „Combina este pentru tine, ca să strângi recolta.” Puteți citi totul în scrisoarea circulară. Dacă *acesta* ar fi câmpul cu grâu, eu am început să recoltez de *aici*... și când am început să secer ultima fâșie, s-a făcut întuneric. A început să tune ca și cum lumea întreagă s-ar fi sfărâmat. Dar recolta fusese strânsă. Atunci poate să vină orice ar veni. Important este ca grâul să fie strâns în hambarul ceresc. Ce se va întâmpla după aceea cu pleava, nu mai e treaba mea. Pe mine mă interesează ca grâul să fie strâns în hambarul ceresc.

Apoi desigur, călătoria în India. Trebuie să vă închipuiți: eu tocmai cumpărasem biletul, îl aveam în buzunar; am intrat în birou pe strada Lech nr. 7, m-am așezat jos, cu biletul în buzunar – era 10 dimineața. Glasul Domnului vine întotdeauna de sus, dar din dreapta. Nu vine niciodată din față, niciodată din stânga, ci întotdeauna de sus, dar din dreapta. Glasul Domnului a spus: „Robul Meu, anulează călătoria în India!” Și știți ce am făcut eu, cu felul meu prusac de a fi? O spun deschis înaintea Domnului: m-am urcat în mașină și am mers în pădurea din apropiere. Mi-am parcat mașina și

m-am plimbat încolo și încioace, spunând: „Doamne iubit, chiar nu se poate? Adunările sunt pregătite, frații așteaptă... Doamne iubit, chiar nu se poate să mă duc?” Trebuie să vă închipuiți. M-am întors din pădurea aceea, am traversat strada și m-am întors. Era 11 și un sfert. M-am așezat pe același scaun dinaintea biroului, și așa cum voi îmi auziți glasul acum... dar nu mă întrebați pe ce ton a vorbit Domnul: „Robul Meu, anulează călătoria în India!” Voi ați citit în ziare: după decolarea din Bombay către Madras, avionul a luat foc și toți cei 96 de pasageri au ars și au murit. După câteva zile a sunat și telefonul, din Bonn, de la ministerul de externe. Au sunat ca să ne întrebe dacă știm că misionarul Ewald Frank s-a aflat printre pasagerii care au pierit. Și misionarul Ewald Frank stătea iarăși pe același scaun.

Frați și surori, poate că pentru voi aceste lucruri nu au importanță prea mare, dar vă puteți pune în situația mea – ce înseamnă pentru mine să primesc îndrumări directe din partea Domnului, în toți acești ani. Am scris în scrisoarea circulară: nici un rob al lui Dumnezeu nu a reușit să fie fără pată - poate numai Enoh... el a umblat cu Domnul 365 de ani, fără pată. Cei mai mulți robi ai lui Dumnezeu poate au umblat în voia îngăduită a lui Dumnezeu. Dumnezeu știe de ce. Dar eu știu un lucru: Dumnezeu și-a ținut mâna Lui asupra slujbei pe care a dat-o pentru acest timp. Și în mai mult de șase mii de predici ținute, eu nu am fost nevoit să retractez nimic. Dumnezeu m-a păzit astfel încât să pot vesti Cuvântul Său în așa fel încât să reziste în fața Lui.

Apoi a urmat desigur, trăirea aceea în care mi s-a spus „Te-am chemat conform Matei 24...” Cunoașteți cu toții mărturia mea. Dar apoi, mai ales 1976, cu 13 ani înaintea deschiderii granițelor Europei de est, înaintea căderii zidului din Berlin, așa cum voi mă auziți acum pe mine, Domnul mi-a spus: „Robul Meu, când se vor deschide granițele, voi chema Mireasa din țările est europene.” Eu eram într-o sală uriașă, și deasupra mea era un candelabru foarte mare, și glasul Domnului a răsunat din dreapta candelabrului. Eu priveam peste sala uriașă, și aceasta a început să se umple de oameni. Dar pretutindeni mai erau scaune goale. Și după am observat acest lucru,

și anume că pretutindeni erau scaune goale, am privit la stânga, acolo s-a deschis intrarea de urgență, și iată că intrau frații responsabili împreună cu grupurile lor, și au venit cu toții de-a lungul scenei, iar fratele responsabil mă saluta. Toți ceilalți au venit cu el și și-au ocupat locurile. Și când a intrat ultimul grup, m-am uitat peste mulțime și nu mai era nici un scaun gol. Toate erau ocupate. Cu 13 ani înaintea deschiderii granițelor Europei de est...

Frați și surori, am putea să continuăm cu minunatele trăiri și am putea să continuăm să relatăm despre călăuzirile din partea Domnului. O spun din nou, pentru voi care ascultați aceste lucruri, poate că nu au atâta importanță cât au pentru mine. Dar vă rog, puneți-vă în locul meu. Noi avem cu adevărat îndrumările din partea Domnului. Chiar și în ceea ce privește clădirile de aici. Ați auzit deja din gura mea, nu trebuie s-o mai repet.

Dar s-o spunem totuși, ca mărturie: lângă această clădire era terenul vecin, cu un gard de doi metri. Fusesse o închisoare, în al doilea război mondial. Pe vârful gardului era sârmă ghimpată. Eu am venit aici, acolo unde era ciresul cel bătrân. Și așa cum voi auziți glasul meu acum, Domnul a spus... Se lăsa întunericul... Și Domnul a spus: „Robul Meu, du-te pe terenul vecin și dedică-Mi-l mie, pentru că vor veni oameni din multe țări, și vor trebui cazați.” Și Domnul a spus: „Construiește pe el!” Puteți citi cu toții, nu trebuie să repet aici toate detaliile.

Acestea pentru mine sunt amintiri pentru care-i sunt mulțumitor lui Dumnezeu, pentru toate călăuzirile pe care le-a dat, pentru faptul că și-a ținut mâna asupra lucrării Lui, în ciuda tuturor încercărilor, în ciuda tuturor lucrurilor care au venit peste mine și peste Biserică... Domnul îi cunoaște pe ai Săi și El ne călăuzește pe calea Lui, din pricina Numelui Său celui sfânt. Și vă pot asigura în Numele Domnului că voi n-ați urmat unor basme meșteșugit alcătuite, că n-ați alergat după un om care s-a dat drept proroc, n-ați urmat un om care pretinde că are o chemare. Eu sunt încredințat că voi ați auzit glasul Domnului, din Cuvânt. Domnul Dumnezeu v-a vorbit personal. Noi nu-l urmăm pe fratele Branham, nu-l urmăm pe fratele Frank. Dumnezeu a purtat de grijă ca ochii noștri să nu fie

ațintiți asupra unui om, ci noi am privit la Domnul, pentru că El este Căpetenia (Autorul) și Desăvârșirea (Cel ce desăvârșește) credinței noastre. El ne-a chemat cu o chemare sfântă... și ne-a chemat cu scopul ca noi să fim cu EL în toată veșnicia. De aceea are loc chemarea afară, despărțirea, curățirea, așa cum a fost făgăduit pentru vremea sfârșitului în prorocul Daniel; concordanța deplină între Mire și Mireasă, unirea desăvârșită în Duhul, prin Cuvânt și Duh, în turma răscumpărată prin sânge.

Eu repet: adevărata Biserică a lui Isus Hristos ascultă numai Cuvântul lui Dumnezeu! Nici un om nu are dreptul să hotărască sau să spună ceva în Biserica Dumnezeului celui viu – numai Domnul! Și dacă apoi facem o observație... și trebuie s-o facem: pe noi nu ne interesează deloc ceea ce au hotărât oamenii prin concilii. Ce mă interesează pe mine ceea ce s-a hotărât în anul 325 în conciliul de la Niceea? Pe mine nu mă interesează absolut deloc. Conciliile acestea nu au hotărât nimic pentru mine. Sau ce s-a hotărât la conciliul din Efes din 381 când crezul a fost dezvoltat într-o versiune mai lungă decât cel de la Niceea. Puteți citi: unul este pe pagina din dreapta, iar celălalt este pe stânga. Pe dreapta este crezul de la Calcedon, iar pe stânga este cel de la Niceea. Dar pe mine nu mă interesează. Atanasius sau Augustin, sau Ieronim n-au ce să-mi spună mie. Nu vi se pare corect? Mie numai Dumnezeu are să-mi spună ceva, prin Petru, prin Iacov, prin Ioan, prin Pavel – și anume ceea ce a fost scris în Scriptură ca mărturie din partea lui Dumnezeu. Și acest lucru ne deosebește pe noi, și noi nu retractăm acest lucru. Noi credem așa cum spune Scriptura. Acesta este dreptul nostru dumnezeiesc și nu permitem nimănui să ni-l ia.

Eu am spus mai înainte: toți pot să creadă ceea ce li se spune în cultele lor, până când îi cheamă Domnul. Dar când cheamă Domnul, nimeni nu mai poate să creadă într-un fel personal ci atunci toți trebuie să creadă cum spune Scriptura. Gândiți-vă o clipă: ultima informație a mea este că în Consiliul Ecumenic Mondial al Bisericilor 347 sunt unite de confesiuni creștine. Și această unică Biblie este răstălmăcită în sute de feluri. Și toți pretind: „Noi credem corect. Noi suntem cei corecți, toți ceilalți

sunt greșiți.” Nu. Nu merge așa. Trebuie să existe un standard dumnezeiesc. De fapt am vrut să vă citesc: în Vechiul Testament nu era doar Stâlpu de nor și de foc care a însoțit poporul lui Israel; mai era și efodul lui Aaron cu cele 12 pietre scumpe, conform celor 12 seminții ale lui Israel, cunoscut ca Urim și Tumim (Lumină și Desăvârșire). Și marele preot intra în Templu sau în cort iar când cineva aducea o descoperire, atunci luminile celor 12 pietre scliceau într-un mod supranatural. Dacă nu se întâmpla lucrul acesta, atunci „la revedere” - descoperirea respectivă nu venea de la Dumnezeu, pentru că Dumnezeu n-a confirmat-o. De aceea este scris „*până când un preot va întreba pe Urim și Tumim*” (Ezra 2:63). Care este lumina noastră? Care este desăvârșirea noastră? Învățătura celor 12 apostoli. Cineva poate să citească Fapte 2:42 „*Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățescă, în frângerea pâinii, și în rugăciuni*” și pe respectivul să nu-l intereseze deloc ce au învățat apostolii... Și înaintea cinei chiar se roagă „*În Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt*”. Dar înainte a citit Fapte 2:42... Fiecare poate să citească acest verset, dar pe noi ne interesează să ne și regăsim în Cuvântul lui Dumnezeu, în voia lui Dumnezeu. Numai atunci mi se potrivește mie Cuvântul. Mă găsesc eu în Cuvânt? Sunt eu o parte a Cuvântului? La început a fost Cuvântul, și nu răstălmăcirea.

Multe lucruri ar trebui spuse. Astăzi Îl vom lăuda împreună pe Dumnezeu, mai ales pentru harul pe care ni l-a dăruit când ne-a făcut de cunoscut ceea ce făgăduit El pentru timpul nostru. Am spus-o de mai multe ori în ultimele săptămâni și luni, și poate că și în ultimii doi sau trei ani: mai întâi Dumnezeu dă făgăduințe, apoi împlinește ceea ce a făgăduit. Făgăduințele lui Dumnezeu rămân; acestea nu se clatină. Isus a pecetluit cu propriul său sânge ceea ce a făgăduit în Cuvântul Său, așa cum spune o cântare germană. [Fratele Frank recită o cântare germană.]

Dacă voi sunteți de acord, atunci vom viziona acum o parte a unei adunări cu fratele Branham, care a avut loc în Washington DC, în 1954. Filmarea este foarte rudimentară – un amator a filmat adunarea. În acest film se poate vedea cât ne neajutorat era fratele

Branham. Se mai poate vedea și cum îi descoperea Domnul ce era cu persoana care se afla înaintea lui și pentru care se ruga el. Cred că printre noi sunt mulți care n-au mai văzut acesta, care n-au mai auzit și n-au mai trăit așa ceva. O spun din nou: vă rog să nu vă poticniți de simplitatea adunării, a slujbei și de asemenea de simplitatea filmului în sine. Fiți atenți numai la ceea ce a putut să facă Dumnezeu printr-un bărbat chemat de El, însărcinat de El, trimis de EL. Nu vreunuia dintre cei 500 de evangheliști care au făcut parte din primul și al doilea val de trezire, ci fratelui Branham i s-a spus: „Așa cum a fost trimis Ioan Botezătorul ca să premergea prima venire a lui Hristos, tot așa ești tu trimis cu un mesaj care va premerge a doua venire a lui Hristos.” Acum 40 de ani Domnul Dumnezeu și-a luat slujitorul în slavă, și...credeți ce vreți, dar eu l-am văzut urcând sus pe un nor, plecat în față cam *așa*, pe 24 decembrie 1965. În această vedenie am strigat: „Frate Branham, tu nu ești Fiul Omului, de ce te văd eu pe norul acela?” El era dus în sus. Eu nu am primit nici un răspuns. Dar în 5 sau în 6 ianuarie am primit o scrisoare de la fratele A., din Pennsylvania, în care mi se aducea la cunoștință că în ziua aceea (24 decembrie) fratele Branham fusese luat de pe pământ în slavă. Și eu îl văzusem urcând sus. Dacă vreți să judecați, n-aveți decât, însă eu v-am spus adevărul. Mai târziu am citit în Apoc. 11 că după terminarea slujbei celor doi proroci, ei vor fi omorâți și după trei zile și jumătate „*duhul de viață de la Dumnezeu a intrat în ei*” și s-au suit într-un nor, spre cer. Apoc. 11 – oricine poate să citească. Și la fel scrie în Fapte 1:9 despre Domnul nostru: „*un nor L-a ascuns din ochii lor.*” Și noi credem. Dumnezeu poate să facă ce dorește. Ferice de acela care nu se poticnește de aceasta. Pentru mine aceasta fost dovada dumnezeiască că aici era o legătură cu slujba profetică, o legătură pe care însuși Dumnezeu a dorit-o și a făcut-o. Eu nu sunt un Elisei sau un Iosua, dar atâta pot și eu să spun, pe baza chemării divine: eu am o împuternicire dumnezeiască să vestesc Cuvântul Domnului pentru ca întreaga lume să afle ce a fâgăduit Dumnezeu pentru timpul acesta, și ce lucrează EL acum prin harul Său. Să nu uitați că lucrurile cele mai bune urmează să vină. Lucrurile cele mai bune sunt înaintea noastră. Noi vom sări ca

viștii și-I vom mulțumi lui Dumnezeu pentru ceea ce face El. Să așteptăm, să avem răbdare, să nu grăbim noi nimic, dar nici să nu încetăm ceva, ci să fim întotdeauna deschiși înaintea Domnului. El cunoaște vremea și ceasul. Am auzit și în cântarea care s-a cântat, că Isus nu vine niciodată prea târziu. Chiar dacă uneori ni se pare că întârzie, Isus nu vine niciodată prea târziu.

Acum am o întrebare: frați și surori, doriți să vizionați tot filmul, 95 de minute, sau vreți să vedeți numai a doua parte, care cuprinde rugăciunea, rândul de rugăciune? Ce să facem? Doriți să fiți aici până la miezul nopții? Da? Atunci putem viziona cele 95 de minute. Dacă doriți să plecați mai devreme, atunci vă invităm să rămâneți aici... Da. Cum facem acum? Vreți să vedeți toată adunarea?

[...se vizionează filmarea]

El va rămâne în veci. El nu este „am fost” ci El este „Eu sunt”. Noi nu ne amintim numai de lucrurile care au avut loc când Domnul umbla pe pământ, ci ne amintim de ceea ce s-a întâmplat în timpul nostru. Eu pot să spun cu o convingere mare că ceea ce au auzit urechile mele și au văzut ochii mei, eu nu uit. La 15 august 1955 – în hotel în Karslrühe, înaintea orei 8 dimineața, când l-am salutat pe fratele Branham...eram la recepție și el a venit acolo. Înainte să ne salutăm el s-a oprit și a spus: „Tu ești un predicator al evangheliei.” Eu am plâns... Am știut că mă aflu în prezența lui Dumnezeu.

Dacă sunt niște probleme deosebite, și dacă simțiți că trebuie să veniți în față ca să le aducem împreună Domnului, ca împreună să fim primiți prin credință și să primim totul din partea lui Dumnezeu, ca astăzi să fie ziua, astăzi să fie ceasul pe care l-a făcut Dumnezeu pentru tine ca o zi deosebită, ca o trăire deosebită. Dacă aveți probleme cu anumite lucruri, dacă nu puteți să credeți chiar toate lucrurile supranaturale... voi ați auzit că fratele Branham a împărțit cartonașe de rugăciune. Pentru că erau mii de oameni într-o adunare, totul trebuia să fie pus în rânduială, ca oamenii să vină pe rând.

Al doilea punct: voi precis ați auzit cât de neajutorat era fratele Branham. Un șarlatan poate să scuture totul din mânecă, dar un proroc trebuie să aștepte până ce-i arată Dumnezeu. Aceste caracteristici deosebesc un rob adevărat al lui Dumnezeu de unul fals. Noi aducem laudele noastre numai Domnului Dumnezeului nostru.

Din nou o spun: dacă cineva simte că este ziua sau ceasul lui, folosiți această ocazie. Noi nu vom întreba nimic, dar vom crede împreună că Dumnezeu își va dovedi Cuvântul. Cântăm „Numai să crezi”. Cine dorește, poate să vină, fie că vine pentru el sau pentru altcineva. [...]